

Høringsvar

1a:

Nasjonalt: Stedengjøringen og fleksibiliteten og alle endringene har økt opplevelsen av å være fremmed. Det oppleves flaut å snuble i Fader Vår. Pinlig å ikke lenger kunne melodiene. Dette skaper distansering, og i ytterste konsekvens er det faktisk avkristnende.

Lokalt var vi obs på denne faren fra første stund, og gjorde så få endringer som overhodet mulig. Vi beholdt bl.a. den gamle messemusikken. Besøkende fra andre sokn uttrykker glede hos oss, de kjenner igjen gudstjenesten.

1c:

Hvilke av de momentene som er nevnt ovenfor mener dere vi særlig bør rette vår oppmerksomhet mot i gudstjenestearbeidet fremover?

Opplevelsen av å føle seg fremmed i egen kirke virker det ikke som er tatt på alvor i høringsdokumentet s.5 i det helt håpløse forsvaret av verdien stedegjøring. Kaoset skyldes IKKE at man følte man måtte distansere seg fra nabosoknet. Det skyldtes utelukkende enorme valgmuligheter og selve verdien stedegjøring. **Nå må man være modig – og samle kirken igjen.**

1d:

Svært lite behov. Evt. et tydeligere skille mellom normerte høymesseliturcier og hverdagsliturgier. Variasjonen skapes primært i kor, salmesang, involvering, men primært i kirkeåret.

<http://www.katolsk.no/nyheter/2018/01/liturgi-forandring-gir-mindre-deltagelse>

2:

Ved Nasjonal grunnordning ville ikke biskopens godkjenning være nødvendig å spesifisere. Ved Lokal grunnordning er behovet til stede.

3e:

Ja.

3f:

Altfor mange alternativer. Det burde holde med ett alternativ. Evt. alternativ D og den gamle syndsbekjennelsen (før 2011) som svært mange menigheter åpenbart har og ønsker å beholde.

4d:

Avsluttende lovprisning etter preken:

Hvis man med **blir** mener **forblir** så bør man heller si det. Å bli noe indikerer en forandring i Gud fra noe tidligere, og det bør vi ikke avslutte prekenene våre med. Her har man tenkt litt for mye praktisk språkflyt og litt for lite teologisk. Tilsvarende på nynorsk: «var, er og **vert** ein sann Gud». En slik formulering er ikke innarbeidet og det er slapp teologi. NFGs forslag om å legge til «skal» slik som på nynorsk må beholdes.

Alternativ avsluttende lovprisning etter preken (...skaper, frigjør og livgiver) bør absolutt utgå som alternativ, her mangler man de trinitariske titlene, og det går jo ikke.

5a:

Den økte praksisen med intinksjon gjør nå at nattverd med særkalk oppleves ukjent. Det savnes.

Mange gir uttrykk for at man savner det å knele, og det å drikke slik verba lyder.

Samtidig øker nattverddeltakelsen ved trosopplæringstiltak i gudstjenesten ved intinksjon hos noen menigheter. Opplæringsgudstjenester må også innføre menigheten i den normerte utdelingsformen.

5c:

Ja

5e: Svært bra med bare ett alternativ til tilsigelsesord.

5f: Husk på idealet om felles menighetsvar i hele landet. Her opererer man med helt unødvenige lokale forskjeller.

5L

Svært kjærkomment at Johannesordningen er tilbake.

5m

Versjon G er uforsvarlig mangelfull, og bør ikke være del av normalordning i en menighet. Mange menigheter har alltid mange dåp, og det blir ikke bra om en slik ordning blir brukt annenhver uke.

Bjarte Hove (kapellan i Spjelkavik)

10.april 2018